Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN

N:r 6 Juni	Redaktör och ansv. utgivare A. W. Hellström.	1909 [13:de årg.]

Vännen, den bäste.

O, sveke varenda jordisk vän,
Den himmelske dock ej sviker.
Förgäten, ensam är aldrig den,
Som från hans kors icke viker.
All tomhet försvinner, då han är när,
Om jorden ock arm som en öken är.

Det språk, han talar, tonar så rikt
Av kärlek, att frid det bringar,
Att världens larm, ett stridsbuller likt,
Dör bort alltmer och förklingar.
Allt jordiskt då mister sin färg och glans;
Blott ett blir oss dyrbart — att vara hans.

"Gör det lilla, du kan."

Mark. 14: 3—9.

Den bibliska historien omtalar för oss, att då Jesus kort före sitt lidande och död kom till Betanien, hade lärjungarne tillrett en måltid åt honom. Alla tjänade den älskade Mästaren, ja, icke ens Lasarus var overksam, trots vi läsa, att han blott satt till bords med Jesus. Han tjänade sin Herre på så sätt, att han framställde sig till ett vittnesbörd om Jesu frälsaremakt och gudomshärlighet.

Vidare omtalar vår text, att Maria tog det dyrbaraste hon ägde, ett alabasterkärl med oförfalskad nardus, sönderbröt det och göt dess dyrbara innehåll på Frälsarens huvud. Det var ju en ganska vanlig ärebetygelse, men Jesus såg dock något stort i denna gärning, det förstå vi av dessa Jesu ord: »Varhelst detta evangelium varder predikat i hela världen, skall ock, vad Maria har gjort, varda sagt henne till åminnelse».

Det var en kärlekstjänst, hon bevisade Mästaren, ja, en tillbedjans och tacksägelsens gärning. Det var ock därför, hon erhöll detta dyrbara vittnesbörd av Jesu mun: Vad hon kunde, det gjorde hon.

Skulle icke också vi eftersträva ett sådant vitsord? Böra icke vi försöka att göra vad vi *kunna?* Det är den trohet, som Herren Jesus fordrar av oss alla. Men till denna trohet giver endast kärleken den rätta kraften — kärleken till Kristus.

Var finnas då de Mariasjälar, om vilka Herren Jesus kan säga: Vad de kunde, det gjorde de? Icke äro de att finna där, varest man trälar i självviskhet och köttets gärningar, ej heller där, varest man med alla krafter vill verka för denna världens rike men icke det ringaste för Guds rike. Mariatjänsten vid Jesu fötter döljer sig i allmänhet för världens blickar; ty den finnes förnämligast i det stilla hemmets fridlysta helgedom, inom den husliga kretsen, dit Herren så gärna inträder och uppenbarar sin härlighet.

Vi böra alla vara medarbetare för Guds rikes tillkommelse, ty därmed tjäna vi Frälsaren. — Det ligger dock ej i vår makt, sade en gång en from man, att varje ögonblick göra mycket i Guds namn men låtom oss göra, vad vi kunna.

Att till fullo göra vad vi *böra*, vad Guds heliga vilja av oss fordrar, det förmå vi icke men att göra vad vi *kunna*,

det är vår ovillkorliga plikt. Huru mycket kan jag då? Det beror på, huru mycket du tager emot av Jesus. I hans tjänst beror vårt arbete på vad vi äro. Och vi äro det, han får göra oss till.

Men vill du göra något för Jesus, så får du icke påräkna någon vinst för egen del, ej heller får du avskräcka dig av otack och misskännande, utan det skall vara kärleken till Kristus allenast, som skall förmå dig personligt inträda i hans tjänst.

Vad vill du nu, unge vän, göra för Guds rike? — Finnes det icke alla dagar i din närhet själar, om vilka ingen människa bekymrar sig, och det icke blott på vägar och gårdar, gator och gränder, utan lika ofta i de rikas och förnämas hus, där aldrig fattigdomen klappat på, men där synd och okunnighet kunna vara hemmastadda? Finnes det inga, vilkas hem döden har härjat, vilkas hjärtan förtvivla, emedan deras avgudar bortryckts? Vittna för dem om hans kärlek, som talar till dem genom sin aga, och om den överflödande hugsvalelse, han har i beredskap åt dem, som lyssna till hans röst. O, väck hos dem en åstundan efter det ljuvliga hem, som väntar Guds barn, och efter de oförgängliga skatter, som Jesus har i förvar åt de sina. Varkunna dig över dessa, som ej känna Gud, som sitta i mörker och ej hava något ljus, som sörja och dock ej hava något hopp.

Finnes det inga, som vandra på mörkrets och dödens väg, för vilka ditt hjärta blöder? De stå kanske tätt invid din sida, och dock huru långt skilda äro de icke från det, som gjort dig lycklig.

Du har smakat, så vitt du är ett Guds barn, huru god och nådig Herren är. Det finnes förkrossade hjärtan, som man blott behöver söka för att finna, och det finnes oroliga, bävande själar, som längta att finna honom, som din själ älskar. Kalla in dem och tala med dem om Jesus, om hans ljuvliga och lätta börda och peka på Jesus Kristus, Guds Lamm, som borttager världens synd.

Gå i *hans* kraft, så behöver du icke frukta, ty du skall icke komma på skam. — Frukta icke, säger Herren, ty flera äro de, som äro med oss, än de, som äro med dem. — — —

Men huru skall jag kunna göra något för Kristus och hans rike, säger du, som ligger sjuk och orkeslös i din säng. Du kan tjäna Herren såsom Lasarus gjorde, ty kan du vara ett levande om också ett tyst vittne om Jesu frälsarehärlighet. Lid med tålamod och undergivenhet, ty därmed kan du vara ett exempel för dina medmänniskor, och det kan t. o. m. ha till

följd, att någon kommer att tro på den Herre, som du vill tjäna. Huru många tillfällen gives det ej för övrigt att säga ett frälsningsord till din omgivning!

Gör det lilla, du kan, av kärlek, ty det är endast den sanna, den kristliga kärlekens kraft, som allt förmår, det är den saliga förvissningen, att Jesus Kristus gör oss mäktiga till att utföra de uppdrag, han ger, och att vi, huru bristfälliga våra verk än äro, dock få tjäna Honom, som är kommen, icke för att låta tjäna sig utan för att tjäna och giva sitt liv för många — det är detta, som giver en sann Jesu Kristi lärjunge både vilja och mod att göra, vad han kan för Guds rikes tillkommelse.

Kanske har du i din omgivning någon, som lider, som du kunde glädja och för Herrens skull tjäna? Men du försummar det. Under tiden kanske du är ivrigt upptagen av tankar på yttre verksamhet. Stanna och besinna dig! Bed Gud öppna dina ögon och böja ditt hjärta att i kärleken tjäna särskilt dem, som han ställt i din väg. Begynn med dem! Tjäna dem, med vad du kan i ödmjukhet och kärlek, ty varje tjänst i självförsakande kärlek, bevisad föräldrar och syskon, varje hjälp given åt stora och små, åt vänner och grannar, åt främlingar och hjälpbehövande, är ett arbete för Guds rike.

Hav alltid din Frälsares bild för ögonen, då han, öm och kärleksfull, går omkring, görande väl emot alla, då han böjer sig ned över den sargade, då han välsignar barnen och tvår lärjungarnes fötter. Gå du, unge vän, och gör i din mån sammaledes, gör vad du kan för Guds rikes tillkommelse!

Då skall det också om dig en gång sägas: Vad du kunde det gjorde du; och det I haven gjort mot en enda av dessa mina mista bröder, betygar Jesus, det haven I ock gjort mig.

»Gör det lilla du kan, och besinna, att Gud
Hos oss alla blott trohet vill se.
O, så gläds att få gå med hans ringaste bud
Och att själv han all hjälp vill bete.
Men vad fröjd, om en dag han ock säger till dig:
Vad du gjorde, det gjorde du mig.»

Torsten.

Om trohet.

Som ett utmärkande drag i vårt folks karaktär nämndes troheten. »Den nordiska troheten var vida berömd», heter det i historien, »ungmön gick hellre i döden, än hon svek den man, hon givit sitt hjärtas tro, och männen brukade blanda blod och därunder lova att dela ljuft och lett med varandra.» Vi veta också, att det gavs flera exempel på, att det verkligen bodde trofast folk i Norden; de gamla sagorna ha mycket att berätta om forna tiders trofasta människor.

Och denna trohet kunna vi nog förstå. Den har nordbon lärt sig vid naturens eget hjärta. Om vi betrakta vårt härliga land, med dess höga allvarliga furuskogar, dess djupa älvar och mäktiga berg, så är allt detta ägnat att tala sitt högtidliga språk om trohet och trofasthet. Säg, sjunger ej den alltid så gröna skogen om trohet, och strömmarna, som alltid ila samma väg mot havet, ropa de icke högljutt om detsamma?

Vända vi bladen i vårt folks historia, vad få vi se där överallt? Jo, vi kunna få läsa om ett fattigt, litet folk högt uppe vid polens gräns, som under seklernas lopp fått utstå och lida så oerhört mycket för att få behålla detta land, som engång gavs åt dem. Vi få lära oss inse, att varje tumsbredd jord är köpt med svett, möda och blod av trofasta förfäder, som kunde tåla så mycket utan att svika. Vi få i än tydligare skrift se, att nordbon verkligen är trofast.

Men huru ser det ut nu? Är det ännu trofasta män och kvinnor, som bo och bygga i Sveriges land? Är det väl ännu känt ute i världen, att nordbon är trofast? Ja, vad svarar du på den frågan, du, som med klara, vakna ögon ser på livet omkring dig. Ser du, att trohet ännu är ditt folks mest framstående karaktärsdrag? Jag tror, att du håller med mig om, att det fattas åtskilligt i det stycket. Ett givet ord, ett handslag var fordomdags tillräckligt för att bekräfta något. Nu måste allt tecknas på papper, och vi ha en hel skara jurister och advokater, som skola se till, att det, som skrivits ned, verkligen blir bindande.

I alla våra förhållanden tränger trolösheten in. Redan i hemmet kunna vi få se drag av trolöshet. Förr i världen var det en djup känsla av solidaritet mellan föräldrar och barn. Nu är det i stället så, att de gamla ofta misstro de unga, och de unga misstro de gamla. De gamlas misstroende för ett yngre släkte gör, att den unge ej får gripa om de uppgifter, som ligga honom närmast. Far där hemma på gården vill styra med allt, såsom det varit förr, och han ler åt den unges föreställningar

om nyare tiders krav. Och följden blir, att den unge finner det för trångt hemma och ger sig ut, och far får skaffa sig tjänstefolk, vilkas arbeten göra den gamle än mera misstrogen mot det yngre släktet.

Och den unge, som slet sig lös hemifrån, följ honom på hans vägar, och du skall finna, att den trolöshet mot far och mor och gården, som lösslet honom, ej sällan är begynnelsen till trolöshet även i fråga om allt annat. Han lär sig snart att trohet mot stat och samhälle är något, som en modärn människa ej frågar efter, och i fråga om förhållandet till arbetsgivaren fattas också åtskilligt i avseende på trohet. Alltmer frigör man sig från sådant, som påminner om gammaldags tro och heder.

I förhållandet mellan man och kvinna är trolösheten så vanlig, att för mången en verkligt god ren, trofast förbindelse mellan ett par unga verkar löjlig. Skönhetslitteraturen målar också ut trolösheten i de grannaste färger. Och sådana böcker spridas ut över landet, och unga människor få insupa detta gift, som så fruktansvärt kan ödelägga ett människoliv.

Det är tid att vakna upp, det är tid, att vi var och en i sin stad får klart för oss, att trohet ej är ett gammalt urvuxet begrepp, utan att trohet är något, som Gud kräver av oss, icke en trohet i fråga om det ena eller det andra, utan en trohet, som röjer sig i *alla* våra förhållanden. Och för att rätt lära känna, vad trohet är, måste vi lära oss trohet av Gud själv. Slå upp din bibel och läs judafolkets historia, och du skall lära känna en trofast Gud och ett trolöst folk. Läser du i ett ödmjukt uppriktigt sinne, så skall du snart lära dig mycket, mycket om denne Guds trohet, och du skall ock få se, att detta trolösa folk är så märkvärdigt likt ditt eget folk.

Du minnes profetens ord, då han utropade: »Ve mig, jag har orena läppar, och jag bor bland ett folk, som har orena läppar.» Så lär du dig också att tala på det sättet. Ty det är inte bara så, att du bor bland ett folk, som lever i trolöshetens tecken, du har själv något av denna trolöshet inom dig. Vi människor stå i ett djupt, inre samband med varandra. De starka strömningar, som gå igenom tiden, söka tränga sig in även i din själ och lämna mer eller mindre djupa märken efter sig.

Men du vill ej vara trolös, ja, du hatar trolösheten var du möter den? Ja, det är gott, tacka Gud för, att ett sådant hat bor i ditt hjärta. Det är ej av dig själv, det är ej heller något, som tidsanden fött inom dig, det är ett verk av Guds Ande. Men låt samme gode helige Ande fostra dig än mera till trohet, så att du ständigt tillväxer i den riktningen. *Bed Gud lära dig bli trogen!* Den bönen skall din Gud höra, och han skall snart ställa dig i förhållanden, där det kommer att visa sig, huru all-

varlig din vilja i den vägen är. Ty det skall du på förhand veta, att en människa ej förvandlas på ett ögonblick från en trolös till en trofast sådan. Nej, han vill giva oss nåd att lära trofasthet en liten bit för var dag.

På den vägen skall du mer och mer *växa till* i trohet. Tro ej, att det kan gå för sig i egen kraft. Om vi människor kunnat bli goda och rena igen genom att besluta att bli det, så hade det ju ej varit nödvändigt för Gud att sända oss sin Son. Det är så med troheten också. Vi kunna ej bli trofasta genom oss själva. Vi måste i tron se och omfatta Kristus, den enda, fullkomliga människan, och i hans fotspår, i hans kraft blir det annars omöjliga möjligt. Känna vi än i våra väsen, att vi ha del i den trolöshet, som går igenom vår tid, så kunna vi ock få förnimma, att vi genom Kristus kunna få del av den motström av trofasthet och nåd, som utgår från honom och som är verksam i den, som tror.

Så kan du bli en trofast ung man och kvinna! Så kan du i ditt hem visa dig som en trogen son och dotter, så kan du i syskonkretsen bli den, som bär och hjälper och är den svagares stöd. Så kan du ibland vänner och kamrater visa dig trofast. Det skall falla sig naturligt för dig, att bevisa trohet mot den förening av troende, som du anslutit dig till. Ej heller skall det bli besvärligt för dig att fullgöra plikterna mot stat och samhälle. Fosterlandet får i dig en trofast son och dotter. Och när det så blir fråga om den unge mannens och den unga kvinnans förhållande till varandra, så är det så naturligt, att du därvid vet din plikt. Underhåll aldrig en förbindelse, som ej är ren och för vilken du blygs i dina bästa stunder! Var trogen mot det allra bästa inom dig! Låt ej blända dig av rikedomens glans eller av ett vackert ansikte! Den du skall ha som sällskap på din väg hela livet igenom, måste du känna, inte bara utåt utan även *inåt*. — —

Vet du, varifrån all otrohet härstammar och varför vår tid är så full av trolösa människor? Otrohet uppkommer därav, att vi slitit oss lösa från Gud, och trolösheten i vår tid är en följd av, att vi som folk börja slita oss lösa från de band, som genom sekler bundit oss fast vid den Allsmäktige. Vart bär det hän med oss? Skall vårt folk gå under i laster? Skall dryckenskap, otukt och gudsförakt få fördärva blomman av den svenska ungdomen? Bed själv om trohet för din egen del. Och då du beder därom för dig själv, bed då ock om detsamma för ditt lands ungdom. Bed, att banden mellan Gud och ditt folk knytes till igen! Bed om en ny stor tid för det gamla Sverige.

Hillis Grane.

En ynglings hemförlovning.

Dyrt aktad i Herrens ögon är hans frommas död. Ps. 116: 15.

Ivar Bergström föddes i närheten av Alingsås den 27 juni 1892 och var vid sin död, den 14 mars detta år, icke fullt 17 år gammal. Hans fader reste till Amerika kort efter sonens födelse, där han efter ett par års vistelse avled. Ivar mindes alltså icke sin fader. Hans moder innehade då och några år framåt plats som mejerinna på H. säteri.

Ivar Bergström.

För några år tillbaka inflyttade hon med sin son till Alingsås. Ivar hade först plats på ett apotek, varefter han en tid arbetade hos en fotograf. Min bekantskap med honom sträcker sig endast några månader tillbaka. Han låg då redan på sjukbädden, angripen av lungsot. Han hade alltid varit en stilla, tänkande yngling, som aldrig varit ute i synden i egentlig mening, men frid med Gud saknade han. Sällan har jag sett någon med sådant allvar söka sin Frälsare och anropa hans barmhärtighet. Under sådana förhållanden förstår man nog, vad resultatet skulle bli. Han fick erfara Guds frälsande nåd i ett rikt mått och var under återstoden av sitt liv, trots sin svåra sjukdom, mycket lycklig. Han bad mycket för sin moder och för sina ungdomskamrater m. fl., och han hade glädjen att se både sin moder och någon av ungdomsvännerna lämna sig åt Gud, och det fröjdade honom outsägligt.

Ett par dagar före sin död besökte jag honom. Sedan vi bedit och sjungit sången: »Tryggare kan ingen vara», som han tyckte mycket om, föll han i en sorts dvala eller kanske rättare hänryckning, som jag icke sett något motstycke till. Hela hans ansikte strålade, och under jubel frågade han: »Mamma, ser ni ingenting?» och utropade: »O, så härligt!» Efter en stund slog han upp ögonen och

undrade, var han var. Han frågade, om han sovit, men då han hörde, att så ej var förhållandet, omtalade han, att han sett det nya Jerusalem i outsäglig härlighet. En ängel kom och tog honom vid handen och förde honom fram till en av de öppna portarna, där han såg en krona i beredskap åt sig. Då han ville fortsätta in genom porten, sade ängelen: »Icke ännu». Han längtade sedan beständigt efter sabbatsvilan hos Jesus. Två dagar därefter fick hans trängtande ande lämna den svaga kroppshyddan för att evigt vara i den stad, där ingen gråt och ingen värk skall vara mer. Han frågade mig ibland, om jag trodde, att det var orätt, att han önskade bli frisk för att kunna på jorden förhärliga sin Frälsare. Då jag sade, att det nog icke var orätt att önska så, tillade han alltid: »ske Guds vilja!»

Sina små tillhörigheter, såsom en myntsamling, en del sällsynta frimärken m. m., överlämnade han till missionen. Vile han i frid till uppståndelsen!

»Det är saligt på Jesus få tro
Och att vara Guds barn blott av nåd;
Det blir härligt hos Jesus få bo
Och där prisa hans trofasta nåd!»

L. Ö.

Fosterlandskärlek.

Det är naturligt och tillbörligt, att en dotter och son älskar och värderar sin mor. Lika viktigt bör det ock vara för medborgaren att vörda och akta det land, i vars sköte han föddes, växte som barn och mognade till kvinna och man. Fosterlandskärleken är ett ädelt uttryck av tacksamhet mot det land, där Gud bestämt oss att bygga och bo under tillvaron i materiens värld. Denna känsla bör vårdas och näras, ty den är helig, vällovlig, berättigad. Ty utan all gensägelse ligger det en högre mening däri, att varje människa fått sig en plats anvisad i livet — ett rum att fylla i det land, man blev född. —

»Vart hälst du än i världen går,
din rot är där, din vagga står.»

Men liksom det finns onaturliga barn, som kunna glömma och förakta sina föräldrar, så uppenbara sig många, som kunna skymfa och illa berykta landet, som dock är deras eget. Mången gör väl

detta av oförstånd eller tanklöshet, men andra finnas, som av pur illvilja tala dumt och syndigt om ett givmilt fädernesland. Att så bete sig är minst sagt ett utslag av råhet — en fanatism, buren av dumhögfärd, elakhet och självsvåld. Sådana hava suspenderat det vanliga människoförnuftet — äro sämre än gamla kattor, ty de stanna kvar av kärlek till boningsplatsen, även om husbondfolket flyttat till annan ort.

Det är dekadanssystem hos ett folk, när det föraktar sitt land. När det öppet predikas, att fosterlandskärlek endast är något, som insmugglats hos människorna och egentligen icke hör henne till — då äro signaler givna i fosterlandsnihilismens tecken. Om Hinke Bergegren eller Knut Wicksell komma med sådant dumt prat, må man giva dem något slags munlås, ty de göra oerhörd skada med sina hätska och lögnaktiga ord. Dessa gjuta gift i vårt folk — förstöra det bästa vi äga: vårt folks hälsa.

Vi spåra hos bibelns folk, Israel och andra, en djupt rotad fosterlandskärlek. Denna kärlek gav färg åt deras nationella kynne, skänkte lust att göra allt för deras lands bästa. Den göt en poetisk glans över deras sånger till fosterjorden. Israels mästersångare ha icke glömt besjunga sina berg, sin stad, sitt tempel, sina vattenfall. Högstämda uttryck möta oss här och där i bibeln — uttryck, som röja sant fosterlandssinne: »Omkring Jerusalem äro berg!» — »Jerusalem, du återuppbyggda stad, där hus sluter sig till hus, dit stammarna draga upp.» — »Djup ropar till djup vid dånet av dina vattenfall!» Och de elegiska utgjutelser från förskingringens folk låta oss förstå, huru konvulsiviskt känslorna välde i främlingslandet. »Stå upp, Herre, och förbarma dig över Sion! Det är tid, att du bevisar det din nåd, ty dina tjänare hava dess stenar kära och ömka sig över dess grus.» — »Vid Babels älvar sutto vi och gräto, då vi tänkte på Sion. I pilträden, som där äro, hängde vi våra harpor.» — Och ännu i dag kastar juden trånande blickar till landet kring Jordan, fastän sekler flytt, sedan fäderna trängdes ur löfteslandet. Är en sådan känsla en inbillning? Och är den smuggelgods? Vem stal in den i hjärtat, vem närde den under hårda tider århundraden igenom?

Nej! Fosterlandskärleken är en del av oss själva. Det är självmord att strypa denna naturliga yttring. Det är abnormitet att ej giva denna känsla sitt berättigade rum. Såsom självbevarelsedriften hos människor och djur hålla släkterna vid makt, så är det fosterlandskärleken hos en nation, som gör den stark och framåtgående.

Vårt ärorika land är fädernas arv till oss, deras barn. De odlade dess obygd och redde dess teg ej blott åt sig själva utan

även för ofödda släkten. Torvorna, som gömma deras ben, drucko en gång deras mödas svett, i striden deras fosterländska blod. Av kärlek till härden och friheten rensade de landet från giriga inkräktare; de slöto sig med förtroende till den rättmätige innehavaren av rikets tron — Vasarnas och Karlarnas tron. Under vördnad för lag och rätt byggde de ett starkt Sverige. Religiositeten, om än uppblandad med främmande element, har utgjort styrkan hos vårt folk. Denna religiositet har ej fått stanna i en syrsatt ortodoxi, ej heller har den fått slå över till illaluktande rationalism, även om farliga tendenser pekat åt bägge dessa håll. Och visst blåsa vindar av irreligiös art i våra dagar — därför bör vårt folk resa sig och i sant kristlig, fosterländsk anda bygga på den grund, våra trogna fäder lade.

Vi hava mycket gott i vårt älskade Sverige. Vår historia, tecknad i saga och sång, i skildringar om härnadståg, partiers födelse och fall, segrar och förluster — allt är skrivet oss till undervisning. Våra skalder och siare från heliga Birgitta till Strindberg hava något att lära oss, även om det mesta av deras alster bort vara oskrivet. Det bästa, de skrivit, röja profetens förkänningar av omslag i folkens tänkesätt och tidsandan. Dessa äro barn av en tid, som kommer. Med sina aningars känselspröt beröra de livsyttringarna, som höra framtiden till. Ja, *våra* skalder äro icke de sämsta.

Och är icke vårt land givmilt? Vad lämna icke tegarna, skogarna, schakten, trädgårdarna och vattenfallen oss, där de idogt skötas? Och dubbelt så många tegar kunna ännu uppodlas, ännu finnes det oupptäckta järn-, koppar- och andra metallfyndigheter. Och om skogarna vårdas väl, äro dessa alltfort rika källor till välstånd. Och trädgårdar böra anläggas i tiotusental, tills det blir som i Holland — trädgårdar med kålhuvud och aplar, törnrosor och krypbönor, allt till näring och ögonfägnad.

Är icke vårt land också vackert? Se, hur mor Svea byter om dräkt varje vår — den underbart gröna dräkten med de tusende färgrika blommorna med otaliga silverinslag av älv och sjö! Fjällmassor och strandremsor växla som i ett kalejdoskap! »Det sjungande hav» i öster, söder och väster, och sjöar och tjärnar, vänliga som blå modersögon, blicka fram överallt — detta och mycket mera skönt hör vårt eget land till. Det är ett underbart land — stort också, emedan det hör oss och våra barn till.

Och vårt språk sedan! Det är visst fattigt på ord men dock:

»Ärans och hjältarnas språk!
Hur ädelt och manligt du rör dig!
Ren är som malmens din klang,
Säker som solens din gång!»

Över allt står dock det, att *Gud* givit oss detta rika, vackra och fria land. »Han har bestämt, hur vitt och brett vi skola bo, på det vi må känna Herren. Han är icke heller långt borta från oss. Ty i honom leva vi, röras och äro till — vi äro ock hans släkte.» *H. M.*

Stilla!

Stilla, o stilla,
Stormande, kvalda bröst!
Jesus ger ro och tröst.
Torka han skall din tår,
Balsam han ger ditt sår.

Stilla, o stilla,
Tystne din klagans ljud!
Du är ej glömd av Gud:
Trofast är hans förbund,
Sveke än jordens grund.

Stilla, o stilla!
Luttringens ugn är het;
Guldet behöver det:
Mästaren vill se sin bild
Helt ifrån slagget skild.

Stilla, o stilla!
Vägen är mörk och lång,
Men den tar slut en gång.
Se, bakom bergets kam
Skymtar ju målet fram.

Stilla, o stilla!
Snart med ett rop av fröjd
Hinner du Sions höjd.
Ändlig är smärtan här,
Evig blir glädjen där.

Stilla, o stilla!
Hoppas och bed, min själ!
Jesus gör allting väl.
Skrämmande natten flyr,
Strålande morgon gryr.

G. T—m.

Några ord i äktenskapsfrågan.

Med anledning av P. W:s »Svar på brev» i Pietisten n:o 3 detta år rörande äktenskap mellan troende och icke troende önskade jag få säga några ord.

Även jag känner, att det är ett mycket ömtåligt ämne. Det medför ock stort ansvar att offentligt uttala sin mening härom. Många taga stöd därav och handla därefter. Jag har för min del trott och tror ännu, att man på grund av Guds ord och händelser i livet har skäl att allvarligt varna de troende för att ingå äktenskap med otrogna. Att det i mycket sällsynta fall kunnat gå lyckligt, det är ej något stöd för, att det skall gå väl även för andra, som handla på samma sätt.

Under 20 à 25 år, som jag varit predikant och föreståndare i olika församlingar och på olika platser, har jag sett många troende, som trots alla varningar ingått äktenskap med otrogna, men jag kan ej påminna mig mer än ett fall, då den troende blivit bevarad och efter flera års bittra lidanden fått se den otrogne maken omvänd till Gud.

Jag har aldrig vågat förorda en medlems uteslutning ur församlingen, då den velat ingå äktenskap med en otrogen, så länge den ändå visat sig vilja tillhöra Gud. Men det vanliga har varit, att när en troende tagit det steget, så har den så småningom dragits in under världsligt inflytande samt förlorat intresset för både

Gud, hans ord och folk. Följden därav har då blivit uteslutning ur församlingen.

Under väckelsetider träffar man ofta sådana, som bekänna, att de gått bort ifrån Gud och blivit olyckliga och sönderslitna genom ingåendet i äktenskap med otrogna. Det synes mig därför mycket vågat att offentligt giva stöd åt ett sådant äktenskap. Det är ock ägnat att förlama varningarna däremot, vilka dock synas mig vara välbehövliga särskilt i denna tid, då man söker så energiskt utplåna skillnaden mellan troende och icke troende.

Det synes mig även ganska svårt att kunna tänka sig ett lyckligt äktenskap, då makarna hava olika intressen i livets viktigaste frågor. Kunna de ej sympatisera med varandra i det, som rör deras högsta intressen, själens välfärd och frälsning, då synes mig, att själva grundvalen för ett lyckligt äktenskap saknas. Det vanliga är också, att när den ena är troende och den andra icke, så söker man olika vänner och vänkretsar, olika glädjekällor m. m. Sådant kan stundom medföra oerhörda lidanden och svårigheter.

Att leva på den förhoppningen, att den otrogne skall bliva troende genom äktenskapet, är mycket vanskligt för den troende. I de flesta fall sker motsatsen. Man tänker visserligen stundom, att man kanske skulle få vara ett medel i Herrens hand till den otrognes frälsning, om man tager det steget, men då är det nog bäst, att det sker före äktenskapet.

Somliga av dem, som äro främmande för Gud, synas ju i det yttre hava aktning och vördnad både för Gud och hans ord, men då de ej kunnat låta förmå sig att mottaga Kristus, fastän de haft många tillfällen därtill och kanske stått under kristligt inflytande under många, långa år, så är därav ej mycket att vänta. En människa, som ej på allvar vill fylla sina plikter emot Gud utan trampar dem under fötterna, har ej någon synnerlig vördnad för Gud.

Ofta händer även, att detta vackra ytterplagg avlägges, sedan äktenskapet är ingånget, och det mot Gud fientliga sinnelaget framträder naket.

Skriftens varningar till de troende, att de ej skola draga i främmande ok med otrogna, att de ej skola söka världens vänskap, äro nog tillämpliga även på detta område, då här är fråga om den allra intimaste förbindelse och vänskap, med låt vara blott en liten del av världen.

För många år sedan blev en troende flicka i min hembygd ombedd av en ogudaktig yngling att bliva hans hustru. Hon avslog hans begäran, men hon blev olycklig över, att han velat begära henne till hustru. Hon tog det som bevis för, att hon

satt ljuset under skäppan. Hade hon ej gjort det, så skulle sådant ej inträffat. Det är nog så i många fall.

Ännu i dag behöva vi nog påminna om Pauli ord: »Huru förlika sig Kristus och Belial, eller vad del har en troende med en otrogen» (2 Kor. 6: 15)?

(Ur Pietisten). *O. Gustafsson.*

Visby friförsamlings ungdoms-förening.

Den lilla porträttgruppen här nedan utgör Visby friförsamlings ungdomsförening. Av namnet synes, att den har sitt jordiska hem i

Visby friförsamlings ungdomsförening.

den gamla hansestaden, ruinernas och rosornas stad. Som vidare synes, är det *församlingens* ungdomsförening. Den vill också stå i dotterligt förhållande till församlingen samt göra den de små tjänster, som

för föreningen är möjligt. Församlingens föreståndare är även ungdomsföreningens.

Denna ungdomsförening kan även, liksom våra kristliga ungdomsföreningar i allmänhet, betraktas som en plantskola, där även sådana, t. ex. församlingsmedlemmars barn, som ej kommit till fullt medvetet trosliv, få vara med.

För övrigt är föreningen blott på andra året, och därav är klart, att det ej kan vara mycket att säga om ett så litet barn. Det enda, som kan sägas, är, att det hittills synts arta sig väl. Och vi önska, att det må växa i storlek, visdom och nåd samt bliva till ära och glädje för Herren och församlingen. Vi äro tacksamma, om andra ungdomsföreningar vilja ihågkomma oss i sina böner. *A. B.*

Ett barndomsminne.

»Min framtidsdag är ljus och lång,
den räcker bortom tidens tvång,
där Gud och lammet säll jag ser
och ingen nöd skall vara mer.»

Det var en klar barnaröst, som lät dessa trösterika och härliga ord ljuda ut över nejden i den sköna sommarmorgonens stillhet.

Jag stod på långt avstånd men hörde tydligt orden, och de grepo mig djupt. Väl hade jag förut hört dem många gånger och även själv sjungit dem, men nu — jag hade med tungt sinne vandrat ut denna söndagsmorgon och haft mina tankar mer än lovligt fästade vid detta jordiska med dess bekymmer och omsorger — nu kändes de såsom balsam i ett öppet sår. Kanske var det på grund av, att orden hänvisade på ett bättre land, och såmedelst fyllde själen med mod och hopp, eller kanske det var, emedan jag erinrade mig ett minne från min egen barndom, då jag, liksom nu detta barn, med lätt hjärta och utan vidare tanke sjungit samma sång.

Jag hade nämligen som liten pilt vid ett tillfälle fått följa med min mor på besök hos en gammal faster, och då jag fick min frihet att i hennes härliga trädgård tumla omkring efter behag, använde jag mig säkert i allt för stor utsträckning av förmånen, med påföljd, att jag av mamma fick mottaga en sträng tillrättavisning och lova bot och bättring. Detta bekymrade mig emellertid ej lång stund, men när jag sedan med mamma åkte hem i vagnen och fann henne, som jag tyckte, litet nedstämd,

så stämde jag med glatt mod upp: »Min framtidsdag är ljus och lång» etc. Jag hann dock ej längre än till början av andra versen: »Ett oförgängligt arv jag har», förr'n mamma tog mig i famn och så hårt tryckte mig mot sitt bröst, att jag var färdig giva upp ett skri. Jag såg även, att hon hade all möda att hålla tårarna tillbaka. Nu gick ett ljus upp för mig. Mamma var bestämt ledsen för något. Jag hade också tyckt att det var så mystiskt med allting och hade även tyckt mig märka, att mamma och faster ej varit så goda vänner som förr, utan att de tvärtom växlat hårda ord. Jag tog därför mod till mig och frågade: »Hva' ä' de' mamma?» — »Min lilla gosse», svarade hon, »du förstår nog inte, om jag säger dig det, men, ser du, saken är den, att pappa förlorat allt vad han ägt, och dessutom är han nu, som du vet, mycket sjuk.»

Ej förstod jag tillfullo, vad detta innebar, men jag kände dock, att det var liksom om någon fara hotade, och jag blev helt beklämd. Men nu var det mammas tur att trösta mig med just de ord, som jag uppmärksamgjort henne på. Hon tog mig åter i famnen och viskade tröstens ord till mig samt gick så upp i detta, att hon synbarligen kände sig själv riktigt tröstad. När vi sedan kommo hem, gick hon in i pappas sjukrum, och när jag senare på kvällen kom ditin, såg även han så förhoppnings- och tröstefull ut och tog mig så glatt i famnen och kysste mig, att jag, när jag kommit i säng och låg och tänkte på dagens händelser, kände mig fullt övertygad om, att nu var allt vordet bra igen, nu var all fara överstånden. — — —

Samma trygghet kom nu över mig som då, när jag hörde barnarösten sjunga de där tröstefulla orden. Jag förebrådde mig mina bekymmer för de jordiska motgångarna, och med hopp och tillförsikt gick jag till min stilla vila för dagen, och mina plikter för kommande dagar, ty »min framtidsdag var ju *ljus* och *lång* och räckte bortom *tidens tvång.*

Ja, barndomsminnen kunna ibland vara oss till hjälp. De äro liksom små ljus på vägen, tända av Gud fader själv.

T. W–t.

En sak att tänka på.

Någon har sagt, att bästa sättet att döda en fråga, är att överlämna den till en kommitté. I många fall kanske detta nog är blott allt för sant. Det finns sorgligt nog ofta inom våra föreningar kommittéer, som tyckas helt och hållet ha förgätit pliktens bud. Det är intresset som fattas. Ja, så är det: ett

arbete, för vilket man är intresserad, går dubbelt lätt och tvärtom.

Det finns inom våra ungdomsföreningars verksamhetsområden ett intresse, som på många håll kanske är för litet tillgodosett. Jag menar missionsarbetet, det inre som det yttre, men särskilt det senare. Icke så, att man ej offrar för missionen, när man blir uppfordrad därtill. Men det fattas något, och det är kunskap om missionsarbetet i dess fortgång. Nöjet att giva blir större, om man kan få tillfälle att se, huru missionen har skridit framåt år från år. Och i och med denna kunskap stiger intresset, och arbetet här hemma för den yttre missionen blir mera målmedvetet.

Jag vet, att intressena hos medlemmarna inom våra ungdomsföreningar äro vitt skilda. Men jag tror, att det inom varje förening skall finnas några, för vilka hednamissionen är ett huvudintresse. Låt då dessa medlemmar bilda en liten missionskommitté inom föreningen! Denna kommittés uppgift skulle vara att söka intressera föreningens medlemmar för den yttre missionen; den skall hos sig koncentrera arbetet på platsen för denna sak.

Ett lämpligt sätt att verka är, att små missionsaftnar anordnas, varvid bl. a. bör förekomma ett missionshistoriskt föredrag över missionen på någon särskild plats. Programmet utfylles så på bästa sätt med sång, deklamation, berättelseläsning o. d. Sådana missionsaftnar bruka alltid bli mycket givande. Man kommer liksom närmare sina arbetande trosförvanter på missionsfältet i fjärran hednaland, och man gripes av lust att, så långt i ens förmåga står, hjälpa dem i arbetet.

Jag vill även rekommendera, att kommittén ställer sig i personlig förbindelse med någon missionär ute på fältet. Det är mycket uppmuntrande för båda parterna, och på det sättet får kommittén friska intryck från missionsarbetet, intryck, som kunna bli fruktbärande både för föreningen och hela missionssaken. — Det, jag nu nämnt om en sådan kommittés verksamhet, är blott en liten del av allt, som kan göras. Men jag har nämnt det i den förhoppningen, att våra ungdomsföreningar skulle komma att inse önskvärdheten och behovet av en sådan missionskommitté.

B. N—m.

Några anteckningar från ungdomskonferensen i Sparrsätra den 18 april 1909.

Konferensen öppnades av predik. A. Back med hälsningstal, varpå följde gemensamt bönemöte. Härpå upptogs till behandling frågan: »Av vilka orsaker slappas den andliga verksamheten i församlingarna och ungdomsför-

eningarna?» Frågan inleddes av predik. E. Björnberg, vilken konstaterade detta ledsamma förhållande i många församlingar och ungdomsföreningar. Föreningar och församlingar äro trogna uttryck av de enskilda medlemmarna. Äro dessa varma och nitiska i bönen och verksamheten och i allt låta sig drivas av Guds Ande, skall detta snart visa sig i ett varmt församlingsliv.

Grossh. Tallström erinrade om vikten av jämlikhet och broderskap medlemmarne emellan, så att ingen kände sig undanskjuten och att därtill ledningen var sådan, att varje medlem kom i aktiv verksamhet för Gud och själars frälsning. Arbetet är mångsidigt, och för alla finnes det således något verksamhetsområde. Även de övriga talarne voro enstämmiga i, att arbetet alstrar livsvärme både hos den enskilde och församlingen.

Klockan 1—3 e. m. hölls middagsrast med gemensam middagsspisning.

Härpå sammanslogos frågorna: »Vilka äro den troende ungdomens plikter i hemmet och församlingen?» och »Vilka fordringar böra ställas på en ungdomsförening?» Dessa inleddes av pred. A. Back. Herren Jesus är den bästa förebilden för oss i hemmet. Hela hans liv var en predikan. Han var undergiven; han växte till i gudsfruktan och nåd för Gud och människor. Därpå framhölls betydelsen av, att ungdomen sluter sig till församlingen och upptager de äldres mantel. Detta är nödvändigt för att få del av församlingens förmåner, t. ex. Herrens bord.

Till slut sammanslogos frågorna: »Varav kommer det sig, och vad är att göra, då man efter bön till Gud i en viss sak likväl ej känner sig förvissad om Guds vilja?» och: »Kan under alla förhållanden en troendes vänskap och förtroende med en icke troende vara honom till skada?» Inleddes av predik. L. Petterzon. Han framhöll Guds underliga vägar med oss, huru han låter oss vänta, huru annorlunda bönhörelsen kan komma, än vi vänta. Under allt är dock bäst att stadigt förbida Herren i bönen. När alla hinder äro undanröjda, kommer bönhörelse och förvissning. Gud kunde ej hjälpa Daniel för den konungens av Babel skull, som stod honom emot i en trettio dagar, men sedan kom hjälpen. När t. ex en troende ung man vill äkta en icke troende flicka, må han ej förundra sig, om han får vänta på svar, och om han ej känner sig viss om Guds vilja.

Klockan 8 e. m. avslöts konferensen med offentligt möte, då Missionshuset var fullpackat med uppmärksamma åhörare. Korta tal höllos av Grossh. Tallström, predik. Palm, Björnberg och Petterzon.

Dagen var en dag i Herrens gårdar, som lämnade många sköna lärdomar för både ung och gammal. Må Herren skriva dem djupt i allas våra hjärtan!

K. A. Andersson.

"Svenska Missionsförbundets ungdom."

1.

När detta n:r av Ungdomsvännen kommer våra prenumeranter tillhanda, har Sv. Missionsförbundets generalkonferens redan hunnit avslutas.

Denna konferens har haft att besluta rörande det förslag till den inre missionens omläggning, som utarbetats av en vid förlidet års konferens utsedd kommitté och vilket förslag sedan granskats och delvis godkänts av Svenska Missionsförbundets styrelse. I detta förslag ingick ock, att inom Sv. Missionsförbundet en ungdomsorganisation skulle

bildas, bestående av ungdomskretsar och föreningar av ungdom inom Förbundet och att denna organisation under namn av Svenska Missionsförbundets Ungdom skulle ledas av en kommitté, bestående av tio ledamöter, av vilka hälften skulle utses, såsom styrelsen föreslagit, av Sv. Missionsf:s styrelse bland dess medlemmar.

Dessutom har konferensen haft att besluta, huruvida Ungdomsvännen från och med år 1910 skulle övertagas av Förbundet såsom organ för dess ungdomsverksamhet.

Huru nu dessa viktiga frågor blivit avgjorda, är för oss obekant, när detta skrives, men vår bön till Gud har varit, att hans vilja måtte finna sitt uttryck i konferensbeslutet.

2.

Vesterås-förslaget,

avseende att genom insamling av idel 5:öringar åstadkomma en missionsstation i Kina, vinner fortfarande tillslutning, men hittills hava de influtna medlen ej svarat mot ingångna anmälningar om anslutning. Förmodligen dröja de flesta med att insända båda kvartalens insamlade medel samtidigt. Det är oss emellertid omöjligt att nu säga, huru stort det belopp blir, som kommer att uppsändas till Sv. Missionsförbundet vid tiden för konferensen, ty mellan den dag, då detta skrives, och första konferensdagen ligger mera än en hel vecka. »Skatten» inflyter emellertid nu dagligen i flera poster från olika håll. Ingen av dem, som i detta företag satt sin hand till plogen, bör taga den tillbaka eller tröttna. Hava vi börjat väl, skola vi också se till, att vi sluta väl. Med Guds hjälp skola vi hinna målet.

De nyanmälda föreningarna med deras kollektörer äro:

Ungdomsf. Betel i Eslöv: Bror Chrisander och Agnes Holmström; bådas adr: *Eslöv;* Skogs friförs:s ungdomsf: John Lundin, Lundbacka, och Olof Egnell, Hamnäs, bådas adr.: *Stråtjära;* Perstorps kr. ungdomsf.: A. Larsson och Olof Svensson, bådas adr. *Perstorp;* Mönsterås, Köpings och Hammaglo ungdomsföreningar: Judit Vahlgren, *Mönsterås;* Säters missonsf:s ungdomsf.: Ida Sundman och Georg Lundqvist, bådas adr. *Säter;* Östhammars kr. ungdomsf.: Olivia Zetterman och Edith Mattson, bådas adr, *Östhammar;* Högbo kr. ungdomsf.: E. Nordkvist och Anna Olsson, bådas adr. *Högbo.*

Efter redovisningen i förra numret har influtit: fr. uf. i Vadstena kr. 5,20; fr. Ljusne-Ala uf. kr. 8,25; fr. Grycksbo uf. kr. 3,—; fr. onämnd kr. 1,50; fr. Lindors uf. kr. 3,—; fr. Lingbo kr. uf. kr. 10,—; fr. uf. »Enighet», Findle. kr. 10,—; fr. Ulricehamns kr. uf. kr. 30,—; fr. Askesta uf. kr. 5,10; fr. Östhammars kr. uf. kr. 12,45; fr. Västra Films uf. kr. 7,—; fr. E. Fritzell, Flisby, kr. 5,—; fr. Hjo Brödraförs. uf. kr. 10,—; fr. uf. »Skogsblomman» i Löfåsen kr. 6.30; fr. uf. »Ljusnedalen» i Hambo och Segerstad kr. 11,27; fr. Högbo kr. 11,30. Medel och anmälningar, influtna efter den 25 maj, hava ej kunnat införas i detta n:r.

NYKÖPING 1909, M. D. OEDKNSKOGS BOKTRYCKERI.